

hledávky. Podle toho nemohl exekuční soud z moci úřední přihlížeti k pohledávce žalobkyně jako pohledávce z nájemného v přednostním pořadí. Bylo na žalované, by při podání exekučního návrhu poukázala na provedené zájemné popsání nebo nejpozději v přihlášce na to, že jde o pohledávku z nájemného. Rozepře jest již rozhodnuta rozvrhovým usnesením, jež bylo potvrzeno vyššími stolicemi. Rozvrhové usnesení netýká se jen poměru mezi povinným a jeho věřiteli, nýbrž vzájemného poměru mezi věřiteli; upravovalo tedy pravoplatně i poměr obou stran, které jako vymáhající věřitelé činily své nároky na uspokojení z prodejového výtěžku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Jde o žalobu z obohacení, kterou chce žalobkyně odstraniti právní následky pravoplatného rozvrhového usnesení, jež vyplývají ze skutkové podstaty, na kterou byl vzat již zřetel v rozvrhovém usnesení. Avšak v takovém případě není důvodu pro žalobu z obohacení, když žalobkyně svou pohledávku přihlásila k rozvrhovému roku a když o této přihlášce pohledávce a jejím pořadí bylo rozhodnuto pravoplatně v rozvrhovém usnesení. Již v rozhodnutí čís. 12792 sb. n. s. — a také již v judikátu čís. 220 dřívějšího soudu ve Vídni (čís. 1641 Úř. sb.) — bylo vysloveno, že věřitel, jenž nevznesl odpor v rozvrhovém řízení, může proti pravoplatnému rozvrhovému usnesení uplatniti své lepší právo pořadem práva jen potud, pokud je zakládá na skutkové podstatě, o níž nebylo v rozvrhovém usnesení rozhodnuto. Předmětná rozepře jest již rozhodnuta pravoplatným rozvrhovým usnesením. Mínila-li dovolatelka, že rozvrhové usnesení se netýkalo jejího poměru k ostatním zástavním věřitelům, mezi nimiž byl žalovaný, že tedy jím nemohlo býti rozhodnuto o tomto poměru, je na omylu, neboť podle §§ 212, 286 odst. 1 ex. ř. mají u rozvrhového roku dostavivší se osoby jednati o nárocích, k nimž jest při rozvrhu nejvyššího podání vzíti zřetel, a o pořadí jejich uspokojení, a podle §§ 214, 286 odst. 1 ex. ř. jest podle výsledku tohoto jednání o rozvrhu se usnésti. Též § 286 odst. 3 ex. ř. ustanovuje, které pořadí jest rozhodným pro zaplacení přihlášených pohledávek. Bylo tedy v rozvrhovém usnesení rozhodnuto i o pořadí přihlášené pohledávky dovolatelčiny a proto také dovolatelka podala proti rozvrhovému usnesení rekurs, který však neměl úspěch, takže rozhodnutí to se stalo proti ní pravoplatným.

Čís. 14273.

Pro pořadí knihovní žádosti je rozhodnou jen doba, kdy podání došlo do podatelny, ne však doba, kdy došlo podání listovnímu, anebo doba, kdy listovní proti předpisům jednacího řádu zapsal knihovní žádost do deníku pro věci knihovní.

Předpis § 76 (3) j. ř. vztahuje se jen na případy, kde se podání dostane listovnímu o m y l e m, nikoli z vůle žadatelovy.

(Rozh. ze dne 28. března 1935, Rv I 200/35.)

Žalobu o knihovní přednost práva zástavního zamítly soudy v š e c h
t ř í s t o l i c, n e j v y š š í s o u d z t ě c h t o

d ů v o d ů :

Nejde o rozpor skutkového předpokladu se spisy (§ 503 čís. 3 c. ř. s.), praví-li odvolací soud, že podání žalobcovy za exekuci nuceným zřízením práva zástavního podle podacího razítka přišlo k okresnímu soudu dne 25. října 1933 o 16. hodině, neboť není sporu o tom, že žádost byla v podatelně prvního soudu opatřena podací značkou ze dne 25. října 1933. Jde tudíž v pravdě jen o odvolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), při němž běží jen o řešení sporné právní otázky, zda svrchu dotčená exekucní a spolu knihovní žádost byla podána řádně u prvního soudu tím, že byla dne 26. června 1933 odevzdána v době, kdy podatelna byla u soudu zavřena, poslem žalobcovým na chodbě soudu bývalému listovnímu s prosbou, aby žádosti (byly to dvě knihovní žádosti, týkající se zápisů v knihovní vložce č. 250 pozemkové knihy pro katastrální území Velká Ú. II) v podatelně odevzdal, což listovní slíbil učiniti. Marně snaží se dovolatel dovoditi, že žádost došla ke knihovnímu soudu dne 26. června 1933, a byla k soudu řádně podána tím, že byla odevzdána knihovnímu, který prý byl tehdy ještě v činné službě. Dovolatel přezírá ustanovení § 62 j. ř., podle něhož veškerá podání v občanských a trestních věcech, která jsou řízena na soud, má přijmouti osobně kancelářský úředník, určený k tomu přednostou soudu, v úřední místnosti (podatelně); podle tohoto ustanovení nejsou ani soudcovští úředníci, ani ostatní kancelářští úředníci oprávněni takováto podání přijímati a zvláště je přímo od stran přejímati. Jen podání, která omylem se dostala listovnímu nebo přednostovi knihovního úřadu, mají býti ihned, nebyvše zapsána do deníku, zaslána podatelně nebo, je-li známo místo, povolané je zpracovati, přímo tomtu (§ 76 (3) jed. ř.). Podle zjištění nižších soudů nedostala se žádost — o kterou tu jde — listovnímu omylem, nýbrž z vůle posla žalobcovy, a neplatí tu tedy ustanovení § 76 (3) jed. řádu. Šlo tu o exekuci nuceným zřízením práva zástavního na nemovitost ve veřejné knize zapsanou a platí proto podle § 88 ex. ř. pro povolení a výkon vkladu ustanovení obecného zákona knihovního ze dne 25. července 1871 čís. 95 ř. z. s obměnami, jež v souzeném případě nepřicházejí v úvahu. Rozhodnou pro posouzení knihovní žádosti jest doba, kdy došla knihovnímu soudu (93 kn. zák.). Pořadí zápisu řídí se podle § 29 knih. zák. podacím číslem, které obdrží podání u knihovního soudu, nyní číslem, které podání obdrží v deníku pro knihovní podání (§ 77 (1) jed. ř.). Podle § 76 (1) jed. ř. jest mimo jiné všechna podání, která se vztahují na exekuci na nemovitosti zapsané v pozemkové knize soudu, z podatelny odeslati úředníku, kterému jest svěřeno vésti deník pro knihovní podání (listovnímu, případně přednostovi knihovního úřadu), který musí zapsati do deníku podání podle časového pořadí, ve kterém došla do podatelny (§ 77 (3) č. 1 jed. ř.). Jest tudíž pro pořadí jedině rozhodnou doba, kdy podání došlo do podatelny (srov. rozh. býv. nejvyššího soudu ve Vídni čís. 2188 sb. Gl. U. n. ř.), což stalo se dne 25. října 1933 a je tedy v příčině té bez významu jak doba, kdy dotčená žádost byla předána býv. listov-

nímu, tak i doba, kdy tento žádost tu zanesl proti svrchu uvedeným předpisům do deníku pro věci knihovní.

Čís. 14274.

K projednání pozůstalosti co do substitučního jmění (§ 608 obč. zák.) jest příslušným soud, jenž projednal pozůstalost po původním zůstaviteli.

(Rozh. ze dne 28. března 1935, Nd II 36/35.)

V záporném kompetenčním konfliktu mezi okresním soudem v N. B. a okresním soudem v M. Ž. o tom, který z těchto soudů jest příslušným projednati pozůstalost po zemřelé Anně K-ové co do zůstaveného substitučního jmění, jež Anna K-ová obdržela po zemřelé Magdaleně H-ové, zda okresní soud v N. B. jako soud projednavší pozůstalost po Magdaleně H-ové či okresní soud ve M. Ž. jako soud bydliště Anny K-ové.

Nejvyšší soud rozhodl, že příslušným jest okresní soud v N. B.

Důvody:

Jde o projednání pozůstalosti ohledně substitučního jmění, které bylo odevzdací listinou okresního soudu v N. B. ze dne 6. března 1893, vydanou v pozůstalosti po M. H., dne 26. září 1892 v N. B. zemřelé, odevzdáno A. K. s tím, že ono jmění, kdyby A. K. před provdáním se nebo před dosažením zletilosti zemřela, případně její sestře M. K., případně kdyby z manželství jejich rodičů tu byli další potomci, těmto potomkům A. K. zemřela před provdáním se a měla kromě M. K. další sestru B. Jde o případ fideikomisární substituce podle § 608 obč. zák. Ohledně volně děditelného jmění zemřelé A. K-ové byla pozůstalost projednána okresním soudem v M. Ž. jako soudem jejího bydliště. Stran projednání pozůstalosti ohledně zůstaveného substitučního jmění vznikl negativní spor o příslušnost mezi okresním soudem v M-ě Ž-e a okresním soudem v N-ém B. Příslušným jest posléz jmenovaný okresní soud. Jak vychází z ustanovení §§ 608 a 652 obč. zák. je poddědic dědicem původního zůstavitele a nikoli předního dědice. Podle § 613 obč. zák. má přední dědic jen postavení poživatelce. Podle toho není substituční jmění jměním předního dědice, a proto co se týče tohoto jmění, nejde o pozůstalost tohoto dědice, nýbrž původního zůstavitele, takže projednávání pozůstalosti ohledně substitučního jmění jeví se jen jako pokračování v projednávání pozůstalosti po tomto. V daném případě je tudíž příslušným k projednání pozůstalosti ohledně substitučního jmění A. K-vou zanechaného okresní soud v N-m B., který projednal pozůstalost po původní zůstavitelce M. H-ové.

Čís. 14275.

Proti vymáhajícímu věřiteli, pro něhož byla zabavena a jemuž přikázána pohledávka ze směnky, může směnečný dlužník činiti všechny námitky, které má proti exekutovi.

(Rozh. z 28. března 1935, Rv III 978/34; důvody viz Úr. sb. 2031.)